

“ Ell li va donar la mà”

Sant Marc (Mc 1,29-39)

Pregar i estimar. Dos eixos vertebradors d'un cristianisme compromès que Jesús ens proposa amb el seu testimoni; quan té cura dels malalts, quan es comunica amb el Pare en silenci, quan surt a pregar de matinada.

Les comunitats de cristians,- en les nostres reunions,- potser parlem molt de Déu, però parlem poc amb Déu. El “racó de pregària” no sempre l'omplim. Potser els costums, les obligacions i la feina fan difícil seguir l'exemple de Jesús; però el problema no és tenir molts problemes, el problema és trobar la força espiritual necessària per fer-los-hi front. On és aquesta força ?.

Jesús ens respon: cal buscar Déu en la pregària, encara que sigui en el desert i en la soledat de l'esperit, perquè sempre trobarem en la nostra relació amb el Pare l'energia que ens manca.

Per sort, un dels trets més positius del cristianisme d'avui és veure com es va despertant la necessitat de cuidar més i més la comunicació amb Déu, buscant espais de silenci, de reflexió i racons per meditar, a vegades lluny de les esglésies. Però no n'hi ha prou.

Cal acostar-nos al germà que pateix, acompanyar i escoltar. Acollir i comprendre. Ànim i resignació són paraules inútils quan hi ha dolor. Cal descobrir la ma que acompanya, que acarona i ajuda. Cal fer del diàleg amb Déu i de la cura del germà els dos eixos vertebradors d'un cristianisme viu i compromès.

Jesucrist és per els cristians *“la ma que Déu ens allarga”* a tota persona necessitada de força, de suport, companyia i protecció.

Els miracles de Jesús, malauradament, no han resolt la història dolorosa de la humanitat; però amb la seva presència salvadora en el nostre esperit ens ensenya que només hi ha un camí: pregar i estimar. Estem a punt?.

X_i_C